

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑ

Αν καθαρίσατε ποτέ κρεμμύδι, ξέρετε ότι το πρώτο λεπτό φύλλο του κρύβει από κάτω ένα άλλο λεπτό φύλλο και ότι αυτό το φύλλο κρύβει κι άλλο, κι άλλο και, πριν το καταλάβετε, το τραπέζι της κουζίνας σας γεμίζει με εκατοντάδες φύλλα κρεμμυδιού και τα μάτια σας γεμίζουν με χιλιάδες δάκρυα. Θα λυπάστε που αρχίσατε να καθαρίζετε το κρεμμύδι και θα εύχεστε να το είχατε αφήσει να σαπίσει στο ντουλάπι και να είχατε συνεχίσει τη ζωή σας, ακόμα και αν αυτό σήμαινε ότι δεν θα απολαμβάνατε ποτέ ξανά την ιδιαίτερη και έντονη γεύση αυτού του παράξενου πικρού λαχανικού.

Υπό αυτή την έννοια η ιστορία των ορφανών Μποντλέρ μοιάζει με κρεμμύδι, και αν εσείς επιμείνετε να διαβάσετε ένα ένα όλα τα επεισόδια των βιβλίων «Μια σειρά από ατυχή γεγονότα» η μόνη σας ανταμοιβή θα είναι εκατόν εβδομήντα κεφάλαια δυστυχίας στη βιβλιοθήκη σας και αμέτρητα δάκρυα στα μάτια σας. Ακόμα και αν έχετε διαβάσει τα πρώτα δώδεκα βιβλία της ιστορίας των Μποντλέρ, δεν είναι πολύ αργά για να σταματήσετε να γυρίζετε τις σελίδες, να βάλετε αυτό το βιβλίο ξανά στο ράφι για να σαπίσει στη βιβλιοθήκη και να διαβάσετε κάτι λιγότερο πολύπλοκο που δεν θα σας καταβάλει συναισθηματικά. Το τέλος αυτού του θλιβερού χρονικού μοιάζει με την κακή αρχή του, αφού κάθε ατυχές γεγονός αποκαλύπτει κι άλλο, κι άλλο, τόσο που μόνο κάποιος με πολύ γερό στομάχι θα μπορούσε να συνεχίσει να καθαρίζει το κρεμμύδι της ζωής των Μποντλέρ. Λυπάμαι ειλικρινά που σας το λέω αυτό, όμως έτσι έχουν τα πράγματα.

Τα ορφανά Μποντλέρ θα χαίρονταν πολύ αν έβλεπαν ένα κρεμμύδι να επιπλέει καθώς τα ξίδευαν στην απέραντη και άδεια θάλασσα, μέσα σε μια βάρκα στο μέγεθος ενός μεγάλου κρεβατιού – σίγουρα όμως όχι τόσο άνετη. Αν είχε εμφανιστεί ένα τέτοιο λαχανικό, η Βάιολετ, η μεγαλύτερη Μποντλέρ, θα είχε δέσει τα μαλλιά της με μια κορδέλα για να μην πέφτουν στα μάτια της και μέσα σε λίγες στιγμές θα είχε επινοήσει μια εφεύρεση για να το πιάσει. Ο Κλάους, ο μεσαίος αδελφός και το μόνο αγόρι της οικογένειας, θα θυμόταν χρήσιμες πληροφορίες από κάποιο από τα χιλιάδες βιβλία που είχε διαβάσει, θα μπορούσε να αναγνωρίσει το είδος του κρεμμυδιού και θα συμπέραινε αν ήταν βρώσιμο ή όχι. Και η Σάνι, που μόλις είχε περάσει τη βρεφική ηλικία, θα είχε ψιλοκόψει το κρεμμύδι με τα ασυνήθιστα κοφτερά δόντια της, θα είχε βάλει σε εφαρμογή τις μαγειρικές γνώσεις της –που τις είχε αποκτήσει πρόσφατα– και θα έφτιαχνε κάτι νόστιμο. Οι μεγαλύτεροι Μποντλέρ μπορούσαν

να φανταστούν την αδελφή τους να φωνάζει «Σουμπίζι!», * που ήταν ο τρόπος της να πει «Το γεύμα είναι έτοιμο».

Όμως τα τρία παιδιά δεν είχαν δει κανένα κρεμμύδι. Για την ακρίβεια δεν είχαν δει σχεδόν τίποτα στη διάρκεια του ταξιδιού τους στον ωκεανό, που ξεκίνησε όταν οι Μποντλέρ έσπρωξαν τη μεγάλη ξύλινη βάρκα από την τάρτα του Ξενοδοχείου Ντενουμάν για να γλιτώσουν από τις φλόγες που τύλιγαν το ξενοδοχείο και από τις Αρχές, που ήθελαν να τους συλλάβουν για εμπρησμό και φόνο. Ο άνεμος και η παλίρροια οδήγησαν τη βάρκα μακριά από το φλεγόμενο ξενοδοχείο, και μέχρι τη δύση του ήλιου το ξενοδοχείο και όλα τα υπόλοιπα κτίρια της πόλης ήταν μονάχα ένα θολό τοπίο. Μέχρι το επόμενο πρωί τα μόνα πράγματα που είχαν δει οι Μποντλέρ ήταν η ήσυχη, ακίνητη επιφάνεια της θάλασσας και η γκρίζα λάμψη του

* Είδος μπεσαμέλ. [Σ.τ.Μ.]

ουρανού. Ο καιρός τούς θύμισε εκείνη τη μέρα στην παραλία Μπράινι, όταν έμαθαν για τον χαμό των γονιών τους και για την καταστροφή του σπιτιού τους εξαιτίας μιας τρομερής φωτιάς. Τα παιδιά είχαν απομείνει σιωπηλά καθώς σκέφτονταν εκείνη τη φριχτή μέρα αλλά και όλες τις φριχτές μέρες που ακολούθησαν. Βέβαια, αν δεν είχαν τόσο δυσάρεστη παρέα, θα μπορούσαν να νιώθουν ακόμα και γαλήνη που βρίσκονταν σε μια βάρκα που επέπλεε ενώ αναλογίζονταν τη ζωή τους.

Αυτή η δυσάρεστη παρέα είχε όνομα, και το όνομά της ήταν Κόμης Όλαφ. Οι Μποντλέρ είχαν την ατυχία να βρίσκονται κοντά σε αυτόν τον απαίσιο άνθρωπο από τότε που είχαν μείνει ορφανά κι εκείνος είχε γίνει κηδεμόνας τους. Ο Όλαφ είχε σκαρφιστεί άπειρα σχέδια προσπαθώντας να πάρει στα βρομερά χέρια του την τεράστια περιουσία που είχαν αφήσει πίσω οι γονείς Μποντλέρ και, παρά το γεγονός ότι όλα είχαν αποτύχει, τα παιδιά ένιωθαν ότι η κακία του

ήταν μεταδοτική, αφού τώρα βρίσκονταν στην ίδια βάρκα μαζί του ενώ ήταν κι εκείνα υπεύθυνα για μια σειρά εγκλημάτων. Η διαφορά τους ήταν ότι οι Μποντλέρ ένιωθαν απαίσια για όλα αυτά, ενώ ο Κόμης Όλαφ το μόνο που έκανε ήταν να καυχιέται.

«Θριάμβευσα!» ανήγγειλε ξανά ο Κόμης Όλαφ, που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει «το είπα για πολλοστή φορά». Στάθηκε περήφανα στο μπροστινό μέρος της βάρκας κι έσκυψε στο ακρόπρωρο – ένα ξύλινο γλυπτό που απεικόνιζε ένα χταπόδι να επιτίθεται σε έναν άντρα με καταδυτική στολή. «Ορφανά, νομίζατε ότι μπορούσατε να ξεφύγετε, όμως τελικά πιαστήκατε στα δίκτυα μου!»

«Εντάξει, Όλαφ», συμφώνησε κουρασμένα η Βάιολετ.

Η μεγαλύτερη Μποντλέρ δεν μπήκε στον κόπο να πει ότι ήταν ολομόναχοι στη μέση του ωκεανού και ότι όσο τα παιδιά είχαν πιαστεί στα δίκτυα του Όλαφ άλλο τόσο είχε πιαστεί κι εκεί-

νος στα δικά τους. Αναστέναξε, σήκωσε το βλέμμα και είδε το κατάρτι με το κουρελιασμένο πανί του που κρεμόταν. Είχε νηνεμία. Για αρκετή ώρα η Βάιολετ προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο για να κινηθεί πιο γρήγορα η βάρκα αφού δεν φυσούσε καθόλου, όμως τα μόνα εργαλεία εν πλω ήταν ένα ζευγάρι τεράστιες σπάτουλες από τον χώρο νλιοθεραπείας στην ταράτσα του Ξενοδοχείου Ντενουμάν, τις οποίες τα παιδιά χρησιμοποιούσαν σαν κουπιά. Όμως το να κάνεις κουπί είναι πολύ σκληρή δουλειά, πόσω μάλλον αν η παρέα με την οποία ταξιδεύεις είναι πολύ απασχολημένη με το να καυχιέται και δεν κάνει τίποτα για να βοηθήσει. Η Βάιολετ έστυβε το μυαλό της για να βρει έναν τρόπο για να μετακινήθούν πιο γρήγορα.

«Έκαψα το Ξενοδοχείο Ντενουμάν και κατέστρεψα για πάντα το Ε.Π.Σ.!» φώναξε θριαμβευτικά ο Όλαφ κάνοντας θεαματικές κινήσεις με τα χέρια του.

«Δεν βαρέθηκες να το λες;» ψιθύρισε ο Κλάους

χωρίς να πάρει το βλέμμα του από το σημειωματάριό του.

Για αρκετή ώρα ο Κλάους κατέγραφε τις λεπτομέρειες της κατάστασης των Μποντλέρ σε ένα σκούρο μπλε σημειωματάριο, αναφέροντας το γεγονός ότι το Ξενοδοχείο Ντενουμάν δεν το είχε κάψει ο Όλαφ αλλά οι Μποντλέρ. Το Ε.Π.Σ. ήταν μια μυστική οργάνωση για την οποία οι Μποντλέρ είχαν πληροφορηθεί στη διάρκεια των περιπλανήσεών τους και, από όσο μπορούσε να ξέρει το μεσαίο παιδί της οικογένειας, δεν είχε καταστραφεί –τουλάχιστον όχι ολοκληρωτικά– παρόλο που αρκετά μέλη της βρίσκονταν στο ξενοδοχείο όταν ξέσπασε η φωτιά. Εκείνη τη στιγμή ο Κλάους μελετούσε τις σημειώσεις του για το Ε.Π.Σ. και το σχίσμα, μια τεράστια διαμάχη στην οποία εμπλέκονταν όλα τα μέλη της οργάνωσης και η οποία σχετιζόταν με μια ζαχαριέρα. Ο μεσαίος Μποντλέρ δεν ήξερε ούτε τι περιείχε η ζαχαριέρα ούτε πού βρισκόταν ένα από τα γενναιότερα μέλη της οργάνωσης – μια

γυναίκα που την έλεγαν Κιτ Σνίκετ. Τα παιδιά είχαν συναντήσει την Κιτ μόνο μία φορά, πριν φύγει και η ίδια για τη θάλασσα για να προσπαθήσει να εντοπίσει τα τρίδυμα Κουαγκμάιρ, τρεις φίλους που οι Μποντλέρ είχαν να δουν πολύ καιρό και οι οποίοι ταξίδευαν με ένα αυτοσυντηρούμενο κινητό σπίτι θερμού αέρα. Ο Κλάους ήλπιζε ότι αν μελετούσε προσεκτικά τις σημειώσεις του θα μπορούσε να καταλάβει πού βρίσκονταν.

«Και η περιουσία των Μποντλέρ επιτέλους είναι δική μου!» χαχάνισε ο Όλαφ. «Είμαι πια πολύ πλούσιος και όλοι πρέπει να κάνουν ό,τι λέω!»

«Φασόλια», είπε η Σάνι.

Η μικρότερη Μποντλέρ δεν ήταν πια μωρό, όμως μιλούσε ακόμα με κάπως ασυνήθιστο τρόπο, και τα αδέρφια της νόμισαν ότι με τη λέξη «φασόλια» εννοούσε κάτι σαν «Ο Κόμης Όλαφ λέει πάλι ασυναρτησίες», καθώς η περιουσία των Μποντλέρ δεν βρισκόταν στη μεγάλη ξύλινη βάρκα και επομένως κανένας δεν μπορούσε

να πει ότι του ανήκε. Όμως όταν η Σάνι είπε «φασόλια», εννοούσε στην κυριολεξία «φασόλια». Ένα από τα ελάχιστα αντικείμενα που βρήκαν τα παιδιά εν πλω ήταν ένα μεγάλο πήλινο δοχείο με λαστιχένιο σφράγισμα, σφηνωμένο κάτω από έναν από τους ξύλινους πάγκους της βάρκας. Το δοχείο ήταν αρκετά σκονισμένο κι έμοιαζε πολύ παλιό, όμως το σφράγισμα ήταν ανέπαφο, που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει «δεν είχε σπάσει, επομένως η τροφή που ήταν αποθηκευμένη μέσα ήταν ακόμα βρώσιμη». Η Σάνι ένιωσε ευγνωμοσύνη για το βάζο αφού δεν υπήρχε καμία άλλη τροφή, όμως δεν μπορούσε να μη σκέφτεται ότι θα προτιμούσε να περιέχει κάτι άλλο και όχι σκέτα φασόλια. Είναι αδύνατο να μαγειρέψει κανείς ιδιαίτερα νόστιμα πιάτα με φασόλια – οι γονείς Μποντλέρ τα χρησιμοποιούσαν για να φτιάξουν μια κρύα σαλάτα με ντοματίνια τσέρι και φρέσκο βασιλικό, ανακατεμένα με χυμό λάιμ, ελαιόλαδο και πιπέρι καγιέν, ένα πεντανόστιμο πιάτο για τις

ζεστές μέρες. Όμως χωρίς κανένα άλλο υλικό το μόνο που κατάφερε να σερβίρει η Σάνι στους συνταξιδιώτες της στη βάρκα ήταν χούφτες από έναν άνοστο άσπρο πολτό, αρκετό για να τους κρατήσει ζωντανούς αλλά σίγουρα όχι κάτι για το οποίο θα μπορούσε να υπερηφανεύεται μια νεαρή σεφ όπως εκείνη. Καθώς ο Κόμης Όλαφ συνέχιζε να καυχιέται, η μικρότερη Μποντλέρ έψαξε ξανά μέσα στο βάζο και αναρωτήθηκε πώς μπορούσε να φτιάξει κάτι πιο ενδιαφέρον μόνο με φασόλια.

«Νομίζω ότι το πρώτο πράγμα που θα αγοράσω για τον εαυτό μου είναι ένα αστραφτερό καινούργιο αμάξι!» είπε ο Κόμης Όλαφ. «Θα έχει οπωσδήποτε μεγάλη μηχανή για να μπορώ να ξεπερνάω το επιτρεπόμενο όριο και έξτρα δυνατό προφυλακτήρα για να πέφτω πάνω σε ανθρώπους και να μην παθαίνω ούτε γρατζουνιά! Σκέφτομαι να ονομάσω το αυτοκίνητο “Κόμης Όλαφ” και όταν οι άνθρωποι θα ακούνε τα φρένα θα λένε: “Έρχεται ο Κόμης Όλαφ!”. Ορφανά, πάμε στην

κοντινότερη αντιπροσωπεία αυτοκινήτων πολυτελείας!»

Οι Μποντλέρ κοίταξαν ο ένας τον άλλον. Φυσικά ξέρετε ότι είναι απίθανο να βρεθεί οποιαδήποτε αντιπροσωπεία αυτοκινήτων στη μέση του ωκεανού – αν και έχω ακούσει για έναν πωλητή ρίκσο* που εργάζεται σε μια σπηλιά κάπου στην Κασπία Θάλασσα. Είναι πολύ κουραστικό να ταξιδεύει κανείς με κάποιον που έχει διαρκώς απαιτήσεις, ιδιαίτερα αν αυτές οι απαιτήσεις είναι απίθανο να πραγματοποιηθούν, και τα παιδιά ένιωθαν ότι δεν μπορούσαν πια να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό, που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει «να συγκρατηθούν και να μην αντιμετωπίσουν τον Όλαφ και τις ανοησίες του».

«Δεν μπορούμε να πάμε σε καμία αντιπροσωπεία αυτοκινήτων», είπε η Βάιολετ. «Για την ακρίβεια, δεν μπορούμε να πάμε πουθενά. Ο άνε-

* Τρίτροχο ποδήλατο. [Σ.τ.Μ.]

μος έχει κοπάσει και ο Κλάους κι εγώ είμαστε εξαντλημένοι από το κουπί».

«Η τεμπελιά δεν είναι δικαιολογία. Κι εγώ είμαι εξαντλημένος έπειτα από τόσα σχέδια που έχω καταστρώσει, όμως δεν παραπονιέμαι», γρύλισε ο Όλαφ.

«Επίσης, δεν έχουμε ιδέα πού βρισκόμαστε και επομένως δεν ξέρουμε ποια κατεύθυνση να πάρουμε», πρόσθεσε ο Κλάους.

«Εγώ ξέρω πού βρισκόμαστε», χλεύασε ο Όλαφ. «Βρισκόμαστε στη μέση του ωκεανού».

«Φασόλια», επανέλαβε η Σάνι.

«Αρκετά με τον άνοστο πολτό σου!» γρύλισε ο Όλαφ. «Είναι χειρότερος κι από τη σαλάτα που έφτιαχναν οι γονείς σας! Ορφανά, είστε οι χειρότεροι μπράβοι που είχα ποτέ!»

«Δεν είμαστε μπράβοι σου! Απλώς έτυχε να συνταξιδέψουμε!» φώναξε η Βάιολετ.

«Νομίζω ότι ξεχνάτε ποιος είναι ο καπετάνιος», είπε ο Κόμης Όλαφ και χτύπησε τη βρόμικη γροθιά του στο ακρόπρωρο της βάρκας. Με το

άλλο χέρι σπριφογύρισε το καμάκι του, ένα τρομερό όπλο που είχε ένα τελευταίο κοφτερό αγκίστρι διαθέσιμο για δαιμόνια χρήση. «Αν δεν κάνετε ό,τι σας λέω, θα ανοίξω αυτό το κράνος και τότε θα είστε καταδικασμένοι».

Οι Μποντλέρ κοίταξαν απογοητευμένοι το ακρόπρωρο. Μέσα στο κράνος υπήρχαν μερικοί σπόροι του Μεδουσοειδούς Μυκηλίου, ενός τρομερού μύκητα που μπορούσε να δηλητηριάσει οποιονδήποτε το εισέπνεε. Λίγο καιρό πριν η ζωή της Σάνι θα είχε καθεί από τη θανατηφόρα δύναμη του μύκητα αν οι Μποντλέρ δεν είχαν καταφέρει να βρουν γουασάμπι, ένα γιαπωνέζικο άρτυμα που είχε την ιδιότητα να διαλύει το δηλητήριο.

«Δεν θα τολμούσες να απελευθερώσεις το Μεδουσοειδές Μυκήλιο. Θα δηλητηριαζόσουν κι εσύ», σχολίασε ο Κλάους, ελπίζοντας ότι ακουγόταν πιο σίγουρος απ' ό,τι έδειχνε.

«Ίδια μοίρα», είπε αυστηρά η Σάνι.

«Η αδελφή μας έχει δίκιο», συμφώνησε η

Βάιολετ. «Όλαφ, είμαστε στην ίδια βάρκα. Ο άνεμος έχει κοπάσει, δεν έχουμε ιδέα προς τα πού πηγαίνουμε και σε λίγο δεν θα έχουμε τροφή. Στην πραγματικότητα, χωρίς προορισμό, χωρίς πλοήγηση και με ελάχιστο πόσιμο νερό σε λίγες μέρες θα πεθάνουμε. Ίσως θα μπορούσες να βοηθήσεις αντί να δίνεις συνέχεια διαταγές».

Ο Κόμης Όλαφ αγριοκοίταξε τη μεγαλύτερη Μποντλέρ, έπειτα στάθηκε στην άκρη της βάρκας και είπε:

«Εσείς οι τρεις θα βρείτε έναν τρόπο για να φύγουμε από εδώ κι εγώ θα ασχοληθώ με το να αλλάξω το όνομα της βάρκας. Δεν θέλω το γιοτ μου να λέγεται “Καρμελίτα”».

Οι Μποντλέρ κοίταξαν στην άκρη της βάρκας και πρόσεξαν για πρώτη φορά ότι υπήρχε μια επιγραφή κολλημένη με χοντρή κολλητική ταινία, πάνω στην οποία ήταν γραμμένη με ορνιθοσκαλίσματα η λέξη «Καρμελίτα». Προφανώς αντιστοιχούσε στην Καρμελίτα Σπατς, ένα δαιμόνιο κοριτσάκι που τα τρία αδέρφια Μποντλέρ

είχαν πρωτοσυναντήσει σε ένα φριχτό σχολείο στο οποίο αναγκάστηκαν να φοιτήσουν και που λίγο αργότερα κατά κάποιον τρόπο υιοθετήθηκε από τον Κόμην Όλαφ και τη φιλενάδα του Εσμέ Σκουάλορ – την οποία παρεμπιπτόντως ο δαιμόνιος τύπος είχε παρατήσει στο ξενοδοχείο. Ο Κόμης Όλαφ άρχισε να ξύνει την ταινία με τα βρομερά νύχια του, έσβησε την επιγραφή και αποκάλυψε ένα άλλο όνομα από κάτω. Παρόλο που οι Μποντλέρ δεν ενδιαφέρονταν καθόλου για το όνομα της βάρκας που είχε γίνει σπίτι τους, ένιωσαν ευγνωμοσύνη για το γεγονός ότι ο απαίσιος τύπος είχε βρει κάτι για να ασχοληθεί και τους άφηνε ένα μικρό περιθώριο για να κουβεντιάσουν μόνοι τους.

«Τι μπορούμε να κάνουμε;» ψιθύρισε στα αδέρφια της η Βάιολετ. «Σάνι, νομίζεις ότι θα μπορούσες να πιάσεις μερικά ψάρια;»

Η μικρότερη Μποντλέρ κούνησε το κεφάλι της.

«Όχι δόλωμα, όχι δίχτυ», απάντησε. «Βουτιά βαθιά στη θάλασσα;»